

דכדוך נפשי אחריו לידה

1. מכאב הריחוק לקרבה

לכן אמר לבני ישראל אני ה' והזואתني אתכם מפתחת סבלת מצרים והאלתני אתכם מעבדתם
וгалתני אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדלים: ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים
VIDUTIM כי אני י"א המזיא אתכם מפתחת סבלות מצרים: והבאתי אתכם אל הארץ אשר
נשלתני את ידך למתת אתה לאברהם ליצחק וליעקב ונמתי אתה לכם מורה אני ה' (שמות ז, ו-
(ח)

2. תמיינה מהבעל-חברותא

כין דasha מספרת עם בעל ותינוק יונק משדי amo (ברכות ג, א)

3. התקלפות הדעת והולדתה של אם

היו צריכים בני ישראל לודת למצאים להגיא למצב של תפילה מותך עמוק הלב קודם הזמן
ואמונה וביתחון כי ה' יוציאם. (רב מ. ר. לוריא, ורה, עמ' קפו)

4. לאפשר את הריקנות

הענווה והיראה בהתגלותן, הן מולידות את הענווה ואת השמחה. אמנים בא הענווה העדין
МИסוד הענווה, והשמחה הטהורה MISOD היראה. והתגלות פרצופיהם של אלה החזונות
המוראים, באה על ידי הופעת אורותיהם מזה על זה, קורא אני אליהם יעדמו ייחדי. וממיוזג
הקדוש של אלה הענפים, באה הגבורה העליונה, רבת החיל, הפעלת את כל צבויי החיים
באדרת קודש. (שמענה קבצים ז, ל, הראי"ה קוק)

5. רידה לצורך עלייה

על כן ראוי מад לעמוד עד כמה שאפשר על המעד הנפשי הזה, ולדלות מתוך תהום
המחשכים הלאה רב פנינים ורגשות מרוממות, כי סוף כל סוף התודעה של הנשמה אל
האדם באיזה אופן שהוא היא בעצם פתח של גאולה היא, ואורה וישועה עומדת
להgelות אחרי הקדרות הזאת. (שם, רכ')

6. בניית הקרקע מחדש

כל הדר בארץ ישראל דומה כמו שיש לו אלה... בארץ ישראל אף הדומה בחינת הדמיון הוא
גם כן יש לו אלה כמו שכתוב 'ביד הנבאים אדמה לעליון'. ההפרש שבין הנפש השכלית של
אדם שאינו בחינה דמיון שיוכל לחשב אף דברים שאינם גשמיים כמו לדבר אבל בהמה אין
לה רק דמיון במחשבה לتفسם גשמיות ממש. ובארץ ישראל זה שער השמיים יכול להתפשט
הנבואה עד מדרגה התחתונה שבמחשבה שהוא נפש הבהמית שהוא בחינת דמיון של נפש
הבהמית שבאדם ואף הדומה בחינת הדמיון הוא גם כן כמו שיש לו אלה מה שאינו כן בחוץ".
זהו אדם ובמה תושיע ה' שיש אף בבני אדם שאין להם בעבודת ה' רק בחינת דמיון ונצרך
גם לבחינה זו. (מתוך מאמרי האדמו"ר הצעקן)

7. לבדיות בונה

יש שעות שאדם חש שנכנס רוחו כלו בקרבו פנימה, מאד הוא מרכז איז עצמיות, העולם
החינוך אינו פועל עליי מעצמה, הוא קשור בעומק התבוננות הפנימית. אם יבוא אחד
יבקרתו מבחו, לא ידע את העשי ברוחו. הוא יוכל לדון עליו הרבה מצדיו השלייל, איך
שאינו חברותי, איך שהוא מתרחק מן הבריות, איך שהוא, כל העולם וכל החיים, הכל מוזר
לו. ובאמתיתות רוחו בקרבו, הוא מרגיש הרמוני גדולה ואחדותה. בפנמיות טוב, טוב לו
מאד. השקט הנכט של העולם רודף אחריו, שרוי הוא אז בתוכו, והוא באמת ישב איז
ברומו של עולם. ויש לשער שהנקודה החיה העזיה שבתוכו, פועלת היא ללא יודעים על
הסבירה יותר ממה שכלי אגיטציה רעשנית יכולה לפעול ולעשות. (שמענה קבצים ז, ג, הראי"ה קוק)